

— Хвърлете го и него долу! — се зачуватъ яростни възклицания.

— Не!

Всички изтръпватъ и се обръщатъ къмъ крепостната порта. Свалятъ шапки, свеждатъ глави.

Студенитѣ свѣтли очи на Борила се впиватъ въ неподвижното тѣло на момъка.

— Дигнете го! Затворете го въ кулата при Сеславъ! Искамъ да остане живъ!

По лицето на новия владѣтель играе странна, жестока усмивка.

Радулъ съ мъка се изправя на лакета си, очитѣ му бавно се отправятъ къмъ деспота и пламватъ въ зловещъ огънь.

— Този! Този ще замѣсти Калояна... Този си избрахте за господаръ! Помнете думата ми... Това, което... тримата братя... спечелиха за двадесетъ години... този... ще го погуби за двадесетъ дни. Но... него... него ще го търпите. Вие, които не можахте... да търпите между васъ... Асѣна, Петра... Калояна... този... Борила!... ще свеждате глави... подъ... краката... му!... Безчестие!

И той пада безчувственъ на земята.

А конницитѣ като вихъръ летятъ изъ града, медни щитове звънятъ тихо и зловещо, отъ кулитѣ тръбятъ дълги тревожни призови. Цѣлиятъ градъ тръпне настръхналъ.

Динъ—динъ—донъ!... Динъ—динъ—донъ!...

Камбанитѣ звънятъ като безумни. И страшната вестъ поразява сърдцето на търновци като бѣла мълния.

Царьтъ е убитъ... Добриятъ царъ Иванъ е убитъ...

ГЛАВА XXXVIII.

Въ ялната хладна нощъ, безкрайна тъмна върволица се люлѣе между високитѣ червеникави скали и свѣтлото сребро на Вардара. Далече нѣкъде клисурата се разширява като исполински отворъ и въ грѣйналото отъ трептящи звезди небе се изрѣзватъ тъмнитѣ очертания на Малашево и Бабуна.